

Nicaragua: Slutspillet for Ortega er gået i gang

Af Thure Hastrup, Torben Due og Marie-Louise Arnfast

Ustabiliteten i Nicaragua er en af de længerevarende og dybere kriser i et Latinamerika i oprør. Den har ført landet ud massiv undertrykkelse, økonomisk krise og international isolation. Men tiden er alligevel ved at rinde ud for Ortega-regimet.

Latinamerika rystes i disse år af ustabilitet og en række sociale og politiske oprør. De har ramt så forskellige lande som Haiti, Honduras, Ecuador, Chile, Bolivia og Colombia. Blandt de ældre og vigtigste politiske og sociale kriser er dem, som har fundet sted i Venezuela siden 2015 og i Nicaragua siden 2018.

Der er flere fællestræk i den dybtgående utilfredshed med politik og mistillid til de politiske og økonomiske eliter i regionen. De politiske styre har ikke leveret på de mange løfter, og den økonomiske vækst, som ikke har mindsket den voldsomme økonomiske ulighed, er de sidste år vendt til øko-

nomisk stilstand eller tilbagegang. På tværs af politiske ideologier er regeringerne ramt af svækket økonomi som følge af faldet i råstofpriser og den svage globale vækst.

Korruptionsskandaler har rystet de fleste af de latinamerikanske lande, og den politiske utilfredshed har ved valg givet sig udtryk i proteststemmer mod enhver siddende regering, uanset ideologi, kombineret med massive gadeprotester mod regeringerne. I flere lande, herunder Honduras, Venezuela, Bolivia og Nicaragua, har der desuden været konstateret valgsvindel eller rejst stor tvivl om valgresultater. Dette har yderligere svækket tilliden til de politiske eliter.

Et fællestræk for protesterne har været deres massive omfang, spontanitet og mangel på synlige ledelser. Sociale medier og spontant opståede organiseringsformer dominerer, mens de traditionelle politiske partier skubbes til side. Ved indgangen til 2020'er-

Thure Hastrup, er Cand. phil i Spansk og Latinamerika kundskab fra Aarhus Universitet, og udviklings konsulent. Thure Hastrup har beskæftiget sig løbende med Nicaragua siden 1978. Han har samlet arbejdet i over 12 år i Nicaragua for danske NGO'er, Udenrigsministeriet og FN (UNCDF).

ne har den seneste lange række valg ført til nye regeringer – med få undtagelser. Af de præsidenter, der har kunnet opnå genvalg, er flere beskyldt for valgsvindler, herunder i Honduras, Venezuela og Nicaragua.

Oprøret blev starten på en krise, der stadig dominerer den politiske og økonomiske situation i det mellemamerikanske land.

En række uheldige begivenheder

I Nicaragua kom en massiv utilfredshed med præsident Daniel Ortegas styre i foråret 2018 til udtryk i et oprør, som har kostet mere end 350 mennesker livet, og hvor flere hundrede er blevet fængslet, og mere end 80.000 er flygtet.

Oprøret blev starten på en krise, der stadig dominerer den politiske og økonomiske situation i det mellemamerikanske land. De fredelige folkelige protester fortsætter som nålestiksaktioner, mens Ortega-regimet har indført en de facto undtagelsestilstand samt økonomiske nedskæringer og indgreb i forsøg på at bremse den økonomiske krise, som regimet udløste ved sin nedskydning af demonstranter. I den almindelige befolkning er den politiske polarisering vokset.

Oprøret i april 2018 blev udløst af en mindre række begivenheder, som mobiliserede utilfredsheden blandt især de unge og studerende. Men de mindre begivenheder var gnister, som antændte en utilfredshed, der havde ulmet længe. De politiske kanaler for

folkelig deltagelse havde i flere år været lukket til. Regeringspartiets organisationer kontrollerer store dele af folks sociale liv, ansættelser i staten afhænger af parti-tilhørsforhold, korrupsionen er udbredt, og demokratiet er gradvist blevet afviklet, siden Ortega for anden gang kom til magten igen i 2007 som præsident.

En bred enighed mellem arbejdsgeberorganisationer og Ortega-regimet om en økonomisk model baseret på markedsøkonomi og det private erhvervsliv kom under pres af den stadig mere autoritære beslutningsstruktur omkring Ortega-familien og faldet i råstofpriser samt reduktionen af bistand fra Venezuela.

Præsidentvalget i 2016 blev gennemført uden mulighed for, at oppositionens partier kunne stille op, og valgdeltagelsen var lav. Ortega, som også var leder af Sandinistfronten FSLN, der i 1979 stod i spidsen for at vælte det daværende Somoza-diktatur, blev ud-råbt som vinder med over 70 procent af stemmerne af det regime-kontrollerede Øverste Valgråd.

Forløbet føjede sig til rækken af valgsvindler og uigennemsigtige valg siden kommunalvalget i 2008. Ortega-regimets demokratiske legitimitet

i befolkningen var stærkt svækket på grund af omfattende valgsvindel og undertrykkelsen af oppositionspartier. Forløbet omkring valget i 2016 svækkede desuden den forståelse, der havde været med USA, hvis fokus har været at bekæmpe migration og narkohandel, styrke samhandel og sikre stabilitet omkring private amerikanske investeringer. Et totalforbud mod abort og økonomisk støtte til kirkernes arbejde sikrede Ortega-regimet et tæt forhold til de evangeliske menigheder og den katolske kirke.

Brænde til bålet

Tre mindre gnister formåede på denne baggrund at få den tidligere spredte utilfredshed til nu at slå ud i lys lue og forene de mange protestbevægelser i et egentligt oprør. Først truede vicepræsidenten Rosario Murillo, præsident Ortegas hustru, med at kontrollere brugen af de sociale medier i Nicaragua, som hun mente har en ”negativ indflydelse” på ungdommen. Dernæst udbrød en skovbrand i et stort naturreservat i det sydøstlige Nicaragua. Branden udviklede sig voldsomt, og regeringens mangelfulde og langsomme reaktion blev et symbol på den udnyttelse af Nicaraguas naturressourcer, der har fundet sted under Ortega-regimet. Studenter og miljøorganisationer protesterede.

Derefter offentliggjorde direktøren for det nicaraguanske sociale sik-

kerhedsinstitut, INSS, en række reformer, der skulle hindre et kollaps af pensionssystemet. Pensionssystemet var blevet undergravet efter tvivlsomme investeringer, politiske ansættelser og mangelfuld finansiering. INSS ville forhøje de forsikrede lønmodtageres og arbejdsgivernes bidrag, og samtidig fik pensionisterne beskåret deres pensionsudbetalinger. Det blev den sidste gnist, der antændte oprøret.

18. april samledes en gruppe ældre til protest mod nedskæringerne i pensionerne. De blev angrebet af den regerende sandinistfronts ungdomsafdeling, der tæskede løs på demonstranter og journalister, mens politiet så passivt til. Politiets manglende indgriben mod den overdrevne vold blev hurtigt spredt via TV og mobilnetværk, og 19. april gik en større mængde unge på gaden. Flere blev såret, og tre blev dræbt – to unge og en politimand. Drabet på demonstranter, deriblandt en 15-årig, som bragte vand til de demonstrerende, blev en skillelinje.

20. april startede et regulært studenteroprør. Alle offentlige universiteter, hvor regeringspartiets studentorganisation havde styret med hård hånd, blev besat eller blev udgangspunkt for mindre demonstrationer, der samledes på centrale pladser. Hele landet var dækket af oprøret, fra den tyndtbefolkede atlanterhavskyst til hovedstaden.

Regimet gik i panik og satte snigskytter og politi ind mod demonstranterne med ordre om at skyde for at dræbe. Antallet af dræbte og sårede voksede hurtigt. Vreden blev nu rettet direkte mod præsidentparret Ortega-Murillo, der havde givet ordre til at slå uroen ned med alle midler. Den massive modstand fik Ortega til både at sende mere politi og bevæbnede tilhængere af regimet på gaden – og samtidig trække pensionsreformerne tilbage 22. april. Men da var det for sent.

Voldsomme protester

Protesterne udviklede sig til gentagne landsdækkende spontane massedemonstrationer i løbet af foråret. Demonstranterne bar det nationale blåhvide flag og krævede retsforfølgelse af de ansvarlige for de dræbte samt præsidentparrets afgang. Et hovedkrav blev hurtig udskrivelse af nye valg. Støtten til det spontane oprør og protesterne kom fra mange sider. Selv de hidtidige Ortega-allierede i arbejdsgiverforeningerne og den katolske kirke svingede hurtigt over til at støtte demonstranternes krav, efter regimet var begyndt at nedskyde demonstranter. Arbejdsgiverne gik i 2018 således med i tre ”nationale strejker”. Virksomheder lukkede, og de ansatte blev sendt hjem. Protesterne blev hurtigt udvidet med barrikader i byerne og blokering af større veje, hvor blandt andet bondebevægelser sluttede sig til protesterne.

Ortega-regimet indkaldte derefter til en national dialog, hvor den katolske kirke blev bedt om at organisere repræsentanter for de ”selvorganiserede” unge og andre protesterende. Det blev

til ”Den Civile Alliance for Retfærdighed og Demokrati” (ACJD på spansk), som på denne måde blev talerør for den ellers fragmenterede opposition til regimet.

Den nationale dialog stoppede dog ikke volden, og kun tre møder blev afholdt. Ortega indvilligede i, at Organisationen af Amerikanske Staters interamerikanske menneskerettighedskommission CIDH kunne sende en mission til Nicaragua. CIDH opgjorde i en foreløbig rapport 21. maj 2018 antallet af dræbte, sårede og fængslede, og kom med 15 anbefalinger, som begge parter i den nationale dialog accepterede. Regeringen fulgte aldrig de 15 anbefalinger i CIDH’s rapport, der primært havde fokus på et ophør af regeringens undertrykkelse og dødelige voldsanvendelse mod demonstranter.

De katolske biskopper samlede oprørernes krav i tre punkter til forhandlingerne: ”Rute til demokratisering”, ”Retfærdighed” og ”Civile og politiske rettigheder”. Regimet krævede, at alle barrikader blev fjernet, før man ville forhandle videre. På dette tidspunkt var 70 procent af landets veje spærret af barrikader. Dialogen brød sammen 23. maj, og det stod hurtigt klart, at regimet med overlæg havde trukket tiden ud for at omgruppere sine styrker.

Deltagerne i protesterne omfattede nu også tidligere sandinister, fra revolutionskommandanter til frafaldne ung-sandinister, studenter, arbejdsgiverne, småhandlende, bønder og miljøforkæmpere, kvindeorganisationer og andre civilsamfundsgrupper. En mangfoldig massedemonstration med omkring en halv million deltagere i ho-

MODSTAND: De månedlange protester mod præsident Daniel Ortega og vicepræsident Rosario Murillos håndtering af økonomien, korrupsion og undertrykkelse har fået regimet til at stramme grebet om Nicaraguas opposition. Men regimet er presset af de interne stridigheder, økonomisk krise og international fordømmelse.

(Foto: Jorge Mejia Peralta/flickr)

vedstaden Managua den 30. maj blev den sidste af sin slags. Ved afslutningen skød regimets snigskytter på demonstranterne og dræbte 14 personer.

Magtens narrativ

Ortega-regimet udviklede hen over maj-juni sin egen fortælling om begivenhederne. Ortega tog ikke ansvar for en eneste af de dræbte og fastholdt, at de mange døde var resultatet af ”bander, der dræber hinanden,” og at demonstranterne var, som vicepræsident Murillo udtrykte det, ”små grupper af

blodtørstige vampyrer fyldt med had”. Regimet kaldte ganske enkelt oprøret for et ”mislykket forsøg på statskup”.

”Det mislykkede statskup” skulle være forsøgt begået af oppositionen i blandt andet ACJD med støtte fra de katolske biskopper, USA og EU. Regimet udvidede i december 2018 kredsen af ”kupmagere” til at omfatte ni civilsamfundsorganisationer og en tidligere regeringstro TV-station. De blev alle lukket og deres ejendomme konfiskeret, og flere ansatte blev smidt i fængsel under anklager for terrorisme.

Antallet af flygtninge til især Costa Rica voksede hen over året til 70.000, hvoraf mange var lokale ledere af oprøret.

Med styrker fra politiet og paramilitære grupper satte Ortega 'Operation rengøring' i gang for at rydde barrikader, besatte bydele og institutioner. Rydningen af barrikaderne var voldsom. Politi og paramilitære grupper kørte bulldozere og pickups med maskingeværer op til barrikaderne og skød direkte ind på de protesterende. Med barrikaderne ryddet erklærede Ortega landet for "normaliseret".

Hen over sidste halvdel af 2018 forfulgte regimets sine modstandere med brug af en ny terrorlov og arresterede mere end 700 personer. Alle gadedemonstrationer blev forbudt og effektivt slået ned i perioden mellem oktober 2018 og marts 2019. Nicaragua befandt sig i en de facto undtagelsestilstand. De udenlandske menneskerettighedsorganisationer blev smidt ud af landet, herunder CIDH og FN's højkommisariat for menneskerettigheder. Regimet havde inviteret organisationerne, men nægtede at samarbejde med dem, og efter aflæggelse af deres kritiske rapporter, blev de smidt ud.

Oppositionen samler sig

I slutningen af 2018 stod det klart, at selvom regimet havde slået det direkte massive oprør ned, så var det sket på bekostning af en omfattende international fordømmelse og en fortsat stærk modstand i befolkningen. Modstanden kom blandt andet til udtryk ved, at mere end 40 civilsamfundsgrupper og nye organisationer gik sammen i UNAB, Den Blåhvide Enhed, som udtrykte for

en landsdækkende samling af de nye aktører, der distancerede sig fra de traditionelle partier og organisationer.

I februar 2019 indkaldte Ortega til National Dialog II. Det skyldtes især pres fra arbejdsgiverne samt udviklingen i Venezuela, hvor den USA-støttede, selvudrånede "midlertidige præsident" Juan Guaidó udfordrede Nicolas Maduro, Ortegas tætte allierede. Under et nyt format, hvor OAS og Vatikanet stillede med garantier, mødtes repræsentanter fra regimet og ACJD. Det lykkedes at blive enige om to aftaler: Dels løsladelse af politiske fanger, dels at regimet skulle respektere forfatningens politiske og civile rettigheder. Lidt flere end 600 politiske fanger blev løsladt, men ikke frikendt, mens de 130 tilbageværende fik følgeskab af flere. Aftalen om respekt for forfatningens politiske og civile rettigheder blev ikke overholdt.

Fra juni 2019, hvor den anden nationale dialog blev afbrudt af Ortega, begyndte ACJD og UNAB at arbejde på en stærkere organisering og opbygning af et egentligt valgalternativ til Ortega og sandinisterne. Kravet om reformer af valgsystemet er nu et fælles formuleret krav fra ACJD og UNAB samt dele af de traditionelle samarbejdspartier.

Den voldelige undertrykkelse af demonstrationer og oppositionen generelt har givet bagslag både internationalt og nationalt, og regimet har mistet støtte og legitimitet. Regeringsalliancen med arbejdsgiverorganisationerne, som havde stiltiende accept fra både den katolske og de evangeliske kirker, brød sammen ved oprørets start. Det samme gjorde den "fredelige samek-

sistens” med USA, som blandt andet baserede sig på de facto-samarbejdet mellem arbejdsgiverne og Ortega fra 2007-2018. COSEP (den private sektor) og forskellige handelskamre har vendt sig mod Ortega, da den politiske ustabilitet undergraver mulighederne for økonomisk vækst.

Økonomi i tilbagegang

De økonomiske konsekvenser af de første måneders demonstrationer, strejker og blokader var omfattende, og økonomien har været i recession lige siden. Nicaragua er det næstfattigste land på den vestlige halvkugle – kun Haiti er fattigere. På trods af en vækst som lå over gennemsnittet i Latinamerika i årene frem til 2018, så lider økonomien af nogle markante ubalancer, som gør landet sårbart. Der er et stort handelsunderskud, som bliver dækket af overførsler fra nicaraguanere, der er bosiddende i udlandet, samt udenlandske investeringer og lån. Nicaragua er stadig afhængig af økonomisk støtte fra udlandet. Regimets økonomiske politik har som hovedmål at sikre makroøkonomisk stabilitet for at opnå lån fra Den Internationale Valutafond (IMF) og de multilaterale banker.

Ortegas økonomiske råderum og magt var i høj grad baseret på de tætte relationer med Venezuela. En særlig aftale – Petrocaribe-programmet – har sikret, at Nicaragua fik tilført olie til favorable priser samt billige lån.

Denne støtte er nu tørret ud. En del af de cirka 500 millioner dollars om året, der tidligere tilflød regimet, blev brugt til at gennemføre målrettede sociale programmer for fattige dele af befolkningen samt lette beskatningen af erhvervslivet. Ortega-familien har også ladet en del af oliepengene flyde over i egne selskaber og til den loyale inderkreds.

Siden demonstrationernes start i 2018 er der tale om en økonomisk krise, som har medført stigende arbejdsløshed og øget fattigdom blandt befolkningen. Leveringen af sociale ydelser, herunder pensioner, er skåret ned,

hvilket har medført stor utilfredshed i befolkningen. Leveringen af sociale ydelser er ydermere gjort betinget af aktiv støtte til regimet. De kommu-

ner, hvor oppositionen har magten, har således fået meget kraftigere nedskæringer i budgettet end de kommuner, hvor sandinisterne har magten. Regimet har hævet skatter og afgifter, hvilket ikke er populært blandt de tidligere allierede i arbejdsgiverforeningerne eller i detailhandlen og i den brede befolkning.

Den ellers blomstrende turisme og detailhandlen er blevet hårdt ramt. De private investeringer er faldet drastisk fra både internationale og nationale kilder. Banksektoren er også alvorligt ramt af krisen, og regimet har erkendt, at der var tale om en negativ vækst på samlet 8 procent i 2018 i forhold til året før. IMF forventer et fald i BNP på 5,7

Rydningen af barrikaderne var voldsom. Poli og paramilitære grupper kørte bulldozere og pickups med maskingeværer op til barrikaderne og skød direkte ind på de protesterende.

procent i 2019, mens uafhængige økonomer forventer, at det bliver større. Der er ikke udsigt til snarlige forbedringer i den økonomiske situation.

De traditionelle donorer og internationale finansieringsinstitutioner har skåret ned på eller stoppet for ny støtte eller lån. IMF har allerede ladet Ortega-styret vide, at den politiske krise skal løses, hvis den økonomiske tilbagegang skal standses. *Den centralamerikanske bank for økonomisk integration (BCIE)* støtter stadig med store lån og kritiseres herfor af oppositionen i

Udsigten til en fortsat økonomisk krise med yderligere arbejdsløshed og større fattigdom undergraver regimets handlemuligheder.

Nicaragua, mens Verdensbanken og den Interamerikanske Udviklingsbank IDB ikke bevilger nye lån.

International isolation – uden effekt

Det er først i forbindelse med overgrebene fra april 2018 og de mange rapporter om massive brud på menneskerettighederne, at kræfter i det internationale samfund for alvor er begyndt at rasle med sablen. Henover 2018 kom en række rapporter fra nationale og de store internationale menneskerettighedsorganisationer, der alle pegede på Ortega-regimet som ansvarlig for den største del af volden, blandt andet en yderst kritisk rapport fra FN's højkommissariat for menneskerettigheder. EU-parlamentet har gentagne gange fordømt voldshandlingerne og krænkelse af demokratiske rettigheder og har i december 2019 opfordret medlemsstaterne til at udarbejde

sanktioner mod enkeltpersoner og genoverveje EU-Nicaragua-associeringsaftalen. Regimet forsøger at holde en lav profil og reagerer ikke på anklagerne om overtrædelser af menneskerettigheder, opfordringer til forhandlinger med mere. FN, menneskerettighedsorganisationer og diplomatiske missioner bliver nægtet adgang til landet.

Under præsident Donald Trump har USA fremført en til tider voldsomt fordømmende retorik mod Ortega-regimet, men kun gennemført begrænsede reelle sanktioner. Repræsentan-

ternes Hus vedtog i 2016 en enstemmig fordømmelse af valgsvindelen, brud på menneskerettigheder og korruption. Det fulgte Trump

og begge kongressens kamre op med den såkaldte NICA Act (The Nicaragua Human Rights and Anticorruption Act) i december 2018. Denne pålægger de amerikanske myndigheder at modsætte sig alle internationale lån til Nicaragua, medmindre pengene er øremærket til basale humanitære behov eller fremme af demokrati i landet.

På trods af kritiske rapporter har NICA Act hidtil kun ført til sanktioner mod 14 ledende medlemmer af regimet, herunder vicepræsident Murillo og præsidentparrets ene søn. Problemet for USA i forhold til yderligere involvering er, at man støttede Ortega aktivt frem til april 2018, og at USA kun stoler på dele af den gamle opposition og arbejdsgiverorganisationerne. Og USA er usikker på, hvilken politisk retning den nye opposition vil følge. USA agerer derfor indtil videre mest gennem OAS, som har fordømt Ortegas brud på for-

fatningen og den demokratiske orden, men tilbyder forhandlinger.

Ortega befinder sig i dag i en situation med international isolation – og med ganske få ’venner’ som Cuba, Venezuela og Taiwan. Den internationale isolation har dog hidtil ikke haft den store effekt. Efter EU-Parlamentets december 2019-resolution har regimet overført knap 100 politiske fanger til husarrest. Men opfordringerne til dialog om blandt andet reformer af valgsystemet er indtil videre endt uden resultat, på trods af det diplomatiske pres, som USA, OAS og EU har lagt på Ortega og Murillo siden midten af 2019.

Ortegas overlevelsesstrategi

Ortega-regimet er klar over udfordringerne og har brugt en strategi med flere elementer til at svække modstanden. Undertrykkelse af oppositionen er taget til med voldelig opløsning af fredelige demonstrationer og fængsling af demonstranter. Politistyrken er øget, bedre udrustet og får større budget i 2020. Regimet skyder skylden for den økonomiske krise på oppositionen og forsøger at fremstille sig selv som den ansvarlige part. Man forsøger at svække og splitte oppositionen ved at 1) intimidere lederne gennem overvågning, chikane og trusler, 2) nægte en dialog med oppositionen om reformer, samt 3) forsøge at splitte oppositionen gennem kampagner i de regeringskontrollerede medier.

Samtidig har regimet hele 2019 kørt massiv propaganda over for sin base i sandinistpartiet FSLN for ’fred og kærlighed’ imod ”det mislykkede statskup”. Ortega-Murillo forsøger at mobi-

lisere partiets basis med en blanding af hadske taler rettet mod oppositionen og fornyet nationalistisk diskurs med genoptagelse af FSLN’s gamle slogans og rekruttering af gamle sandinister til både partiet og de paramilitære. Desuden bruger regimet sine mange radio- og TV-stationer samt pro-regime-demonstrationer og markering af revolutionære mærkedage, såsom 40-årsdagen for revolutionen. Parallelt hermed har regimet reorganiseret sig med lokale ’fredskomiteer’, hvor deltagerne er politiet, sandinist-partiorganisationer og repræsentanter for andre statsorganisationer. Opgaven er kontrol og ”fredeliggørelse” af lokalsamfundene.

Regimet har siden 2007 kaldt sig ”kristent, socialistisk og solidarisk”. Den officielle diskurs har hele tiden haft religiøse overtoner. Især vicepræsident Murillo gør i sine daglige bulletiner til folket flittigt brug af et religiøst sprog iblandet mysticisme. Det religiøse budskab er blevet forstærket i et forsøg på at erstatte eller overtage især den katolske kirkes kritiske bispeudtalelser med pro-regime politiske og sociale budskaber ikklædt religiøse gevandter. Regimets gode gerninger bliver fremhævet som Guds værk. På det mere jordnære plan har regimet brugt offentlige midler til en finansiering af over 150 regime-støttende kirker og præster. Forsøgene på at splitte den katolske kirke har haft en begrænset effekt, men blandt de protestantiske-evangeliske kirker er der en vis støtte fra kirkelederne til regimet.

En svær udvej for regimet

Oppositionens modsvar er, ud over at fastholde permanente mindre pro-

testaktioner, at forsøge at samle hele oppositionen mod Ortega i en bred valgalliance. Under de nuværende forhold vil et valg dog hverken være frit eller fair. Den interne opposition søger en forhandlingsløsning, hvis kerne er en reform af valgsystemet, der kan sikre valgmyndighedernes uafhængighed, tillade international og national valgobservation, og garantere en fri og transparent opstilling og registrering af de politiske partier.

Udfordringen for den nye opposition, som er vokset ud af oprøret, er at kombinere en samtidig udvikling af dens politik med en organisering på landsplan under særdeles vanskelige vilkår. Man diskuterer også, hvor bred valg-alliancen mod Ortega skal være. Ortegas pagt med de mindre partier i nationalforsamlingen smuldrer. Der er dog en risiko for, at disse mindre partier gerne indgår i en begrænset reform af valgsystemet sammen med Ortega, som kan udelukke den nye opposition fra at stille op. Den nye oprørsopposition ønsker et langt mere omfattende

opgør med de udemokratiske strukturer og institutioner, som det autoritære Ortega-regime har opbygget, end de eksisterende partier.

Udsigten til en fortsat økonomisk krise med yderligere arbejdsløshed og større fattigdom undergraver regimets handlemuligheder. Kontrol over stat og parti er ikke nok, når økonomien styres af det private erhvervsliv og markedskræfterne. Udviklingen er derfor imod Ortega-regimet, da det reelt er klempt på tre fronter: den interne politiske opposition, den økonomiske krise, som forværres det kommende år, og endelig den internationale fordømmelse af regimet, som kan forstærkes med økonomiske sanktioner. Regimet må vælge mellem at åbne op for reformer, der kan sikre fri og fair valg og en vis rolle til det nuværende regeringsparti, eller at satse på at fastholde en politisk autoritær model, som vil føre til mere undertrykkelse, økonomisk elendighed og fortsatte protester.

○○○